

Outubro 2003

Periódico labrego de información
técnica e sindical

Prezo: 1'80 euros

Número de rexistro: 980635

T Á B O A

■ Adro

Máis de 100.000 Sem Terra agardan pola reforma agraria

A chegada de Lula ao goberno brasileiro puxo un pouso de esperanza no Movemento dos Sem Terra, que incrementou espectacularmente o número de campamentos na beira das estradas para forzar o inicio dunha reforma agraria. O goberno xa anda cociñando un Plan Nacional que solucione o problema da terra no Brasil. **páxs. 2 e 3**

■ Galiza

Diz Guedes amenza con marxinar a Ternera Gallega

As recentes declaracións do presidente da Asociación Nacional de Criadores de Gando Vacún (Acruga) revelaron a intención de Diz Guedes de crear un selo chamado Ternera Tradicional, que deixaría marxinado ao da Ternera Gallega. **páx. 6**

■ Agroecoloxía

O SLG creará unha Dirección de Producción Ecolóxica

As produtoras e produtores do sector ecolóxico do SLG iniciaron o proceso para crear unha dirección sectorial específica deste tipo de produción. Farase nun congreso sectorial que se celebrará o 14 de decembro, e invítase a toda a afiliación a participar en todo o proceso. **páx. 13**

**SINDICATO
LABREGO
GALEGO
COMISIONS
LABREGAS**

Rúa Touro nº 21, 2º
Santiago de Compostela
Tlf. 981 554147
Fax 981 572570
e-mail: fouceslg@terra.es

O SLG consegue un pacto entre adegas e viticultores para garantir o prezo da uva

■ O acordo beneficiará a Adegas Galegas e a dúas asociacións de viticultores das comarcas do Condado e do Salnés, garantindo uns prezos mínimos durante tres ou cinco anos.

■ Con estes contratos o SLG suple co seu traballo a parálise da Consellería de Política Agroalimentaria, que segue sen convocar a Mesa de Prezos para beneficiar á industria.

A OMC volveu fracasar en Cancún en medio de masivas protestas a escala global

A quinta Conferencia Ministerial da Organización Mundial do Comercio (OMC), celebrada en Cancún (México) entre o 10 e o 14 de setembro, saldouse cun rotundo fracaso que volve deixar en punto morto a intención deste organismo multilateral de liberalizar o mercado mundial e os inter-

cambios comerciais, fundamentalmente no eido da agricultura. Paralelas ao cumio, desenvolvéronse masivas protestas en todo o mundo contra as políticas neoliberais da OMC. Na Galiza, foron o SLG e a CIG quen organizaron, en solitario, diversos actos e manifestacións. **páxs. 8 a 10**

A presión internacional obriga ao governo francés a liberar a Bové

Pouco máis de dúas semanas botou José Bové no cárcere. Detido o pasado 22 de xullo, o goberno francés decidía libéralo o 2 de agosto diante das protestas que provocou a represión a este sindicalista por loitar con-

tra a experimentación con organismos xeneticamente manipulados (OXMs) ao aire libre. Aínda que Vía Campesina, a CPE, ou o propio SLG se congratularon polo feito, a loita contra os OXMs sigue. **páx. 11**

A Estrada celebrará a Festa das Cortes Legais o 8 de novembro

O SLG celebrará o 8 de novembro, no Pazo de Congresos da Estrada, unha nova edición da Festa das Cortes Legais. Baixo o lema de "Entre todos e todas conseguímolos" haberá xantar amenizado pola música de Linho do Cuco.

A festa será máis de celebración que

de reivindicación xa que, tras moitos anos de loita do Sindicato Labrego, hoxe xa se poden regularizar as cortes de toda Galiza que carezan de licenza urbanística. Todo un éxito do SLG para labregos e labregas.

Para participar, cómpre apuntarse en calquera oficina do sindicato

Edita:

Edicións Fouce

Departamento de Publicacións de
Servicios Agrarios e Contables S.L.
CIF: B - 27165646

Coordinación:

Xosé García

Colaboracións: Xosé Pérez
Rei, Tareixa Ledo, Xabier
Gómez Santiso, Lidia Senrra,
Xan Pouliquen, Xosé Alfredo
Pereira, Xosé Manuel
González Vilas.

Deseño e maquetación:

Xosé García

Sede da redacción:

Rúa Touro nº 21, 2º
Santiago de Compostela
Tif: 981 580449
Fax: 981 572570

Depósito Legal: C-749/88

LOCAIS

SANTIAGO DE COMPOSTELA

Rúa Touro nº 21, 1º. Tif. 981 588532

MELIDE - Praza do Convento nº2

ARZÚA - Rúa Padre Pardo nº24, 1º D

MUXÍA - Antiga autoescola de

Quintáns

CARBALLO

Rúa Río Sil nº 52, Baixo. 981 703169

MAZARICOS - Bar Jurjo

SANTA COMBA

Rúa Pontevedra, Tif/Fax. 981 880909

ORDES

Rúa Parque Municipal nº 32, 1º

Tif. 981 682908

PONTE CARREIRA - Bar O Taxista

BETANZOS

Praza da Constitución nº 4, 1º.

Tif: 981 773377

SARRIA

Rúa Nova 60, entrechán. 939 274186

CURTIS

Av. do Xeneralísimo nº 64. 981 786654

MOECHE - Casa Luciano

AS PONTES - Rúa Balsa nº 28

OURENSE

Dtor. Marañón nº10, 2º esq 988 254221

fax: 988 326723

O BARCO

Local AISS Tel. 988 321511

Fax: 988326823

CELANOVA - Rúa Areal nº6, baixo.

VERÍN

Travesía de Sousas nº 20, Galerías

Maga Tif. 988 590438; Fax 988 590439

RIBADAVIA

CIG Casa Sindical. Tif. 988477230

Fax. 988477230

XINZO

Casa Sindical Tif. 988 462547

CASTROCALDELAS

Sala do Sotelo de Castro

MONTEDERAMO

Local da Cámara Agraria

LUGO

Miguel de Cervantes nº47, ent.

Tif. 982 231154

MONFORTE

Local da CIG en AISS. Tif. 982 403005

CHANTADA

Praza do Concello, baixos AISS

Tif/Fax: 982 462103

ESCAIRÓN

Local da Cámara Agraria, 1º

RIBADEO

Av. de Galiza nº20, 3º. AISS

Tif/Fax. 982 130615

LOURENZÁ

Av. da Mariña nº11, 1º. Tif. 982 121376

VILALBA

Cidade de Viveiro nº1 ent. A.

Tif. 982 512431

A ESTRADA

Capitán Bernal nº10, 1º

Tif/Fax 986 573232

AGOLADA - Bar Central

FORCAREI - Casa do Concello

MEIRA

Xeneralísimo 47-49. Edif. Miño

Entrechán E. Tif/Fax: 982 331714

LALÍN

Arenal nº1, ent 3. Tif. 986 782191

SILLEDA - Bar González

TEIXEIRO

Rúa Martínez Pardo nº13, 1º esq

PONTEAREAS

Rúa Darío Bugallal nº15, 1º

Martes a xoves, de 10.00 a 13.00

O ROSAL

Rúa Ramón Franco, Edf. Rosales.

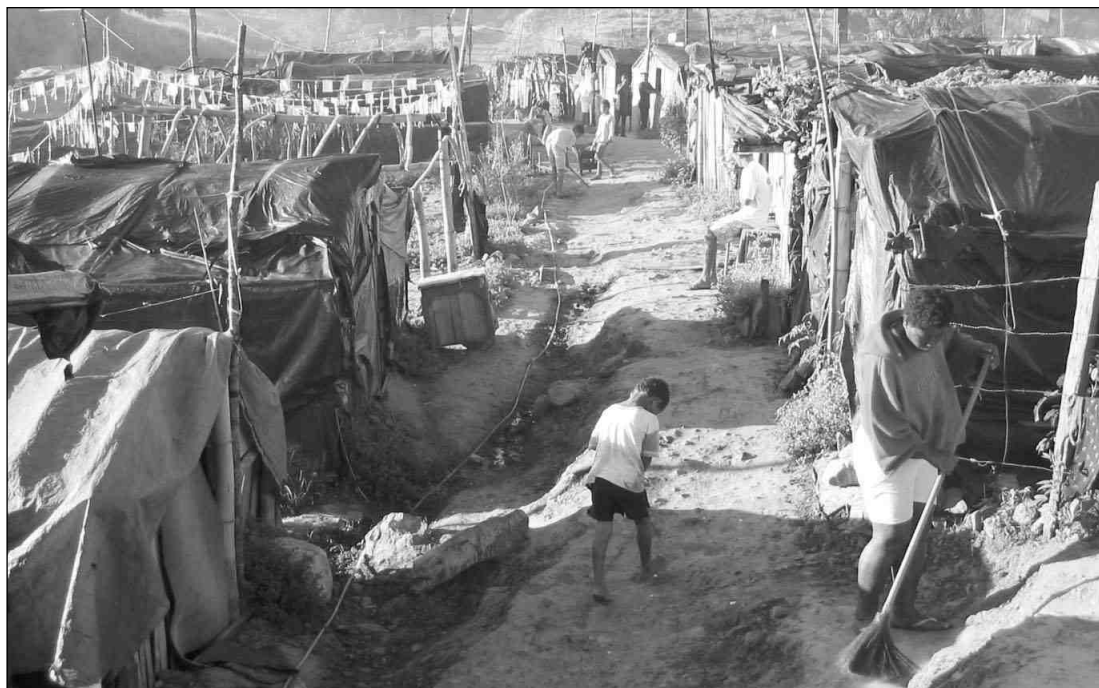
Esperanza baixo a lona preta

Máis de 100.000 Sem Terra do Brasil agardan na beira das estradas a que Lula inicie a reforma agraria

Dende que naceu, en xaneiro de 1984, o Movimento dos Trabalhadores Rurais Sem Terra (MST), moito ten chovido para esta organización que loita contra unha das máis ominosas inxustizas que padece o Brasil : a exis-

tencia dunha estrutura latifundista da terra herdada do colonialismo, por unha banda; e a fame de millóns de brasileiros e brasileiras que ollan como o meirande das terras produtivas fican a monte por non poder traballalas.

Diante desta situación, o MST tomou a Constitución Brasileira hai dúas décadas e aplicou ao pé da letra o dereito que se lle recoñece ao Estado para expropiar todo latifundio que permaneza improdutivo para traballalo. Xa que o Estado sempre pecou en Brasil dunha insultante indiferencia con respecto a esta necesidade, amais dunha sospeitosa complicidade cos propietarios dos predios (fazendeiros), o MST optou por organizar á xente para conquistar directamente a terra. Acampando, sachando, ocupando, educando, cooperando e producindo, morrendo. Ata hoxe.

Máis de 600 campamentos, coma este de Itabuna (Bahía), agardan pola reforma agraria no Brasil

De 75.000 a 116.382 familias acampadas dende a investidura de Lula como Presidente

Aínda que o problema persiste, a transferencia de poderes de Fernando Henrique Cardoso a Luiz Inazio Lula da Silva, acontecida o 1 de xaneiro de 2003, engadiu esperanza a todo este mosaico, un ingrediente revolucionario que lle deu novos azos a este movemento que apostou clara e abertamente nos últimos comicios polo Partido dos Trabalhadores.

Esta esperanza tivo unha tradución inmediata nos datos estatísticos. Se antes da chegada de Lula había en Brasil 585 campamentos de Sem Terra na beira das estradas, que agrupaban a máis de 75.000 familias reivindicando o inicio da reforma agraria; agora, en pouco máis de medio ano de goberno, os campamentos aumentaron a 632, e as familias ascenden a 116.382.

Centos de miles de persoas que optaron por construír unha chabola con cana de bambú e cuberta de plástico negro (a lona preta) a cambio de alimentar un soño en forma dunha manchea de hectáreas de terra nas que

poder sementar un futuro de seu con dignidade.

Privacións si, pero con expectativas

A representante dos Sem Terra polo estado de Bahía na Dirección Nacional do movemento, Vera Lucia da Cruz, sabe ben das privacións que cómpre pasar nestes acampamentos. Ela mesma se trasladou a un, xunto aos seus pais e catorce irmáns, cando a penas tiña quince anos.

A pesar do duro que poida parecer resistir varios anos acampando á beira dunha estrada, Lucia recorda que "as condicións nas que adoita a vivir a xente nun campamento do MST son as mesmas nas que vivían antes, xente que non tiña a onde ir e que deste xeito atopan, alomenos, unha perspectiva. Pásanse dificultades, certo, pero tamén sabemos que resistindo esas carestías e o proceso de desaloxos que hai que sufrir, acabarase conseguindo a terra para poder producir e non pasar máis necesidades".

Miles de persoas beneficiadas por un reparto xusto da terra

O obxectivo das ocupacións que organiza o MST está claro: conseguir que o Instituto Nacional para a Colonización e Reforma Agraria (INCRA), un organismo gobernamental, recoñeza os dereitos das persoas que reclaman un latifundio e proceda á súa expropiación e reparto en propiedade. Entón pásase á seguinte fase na loita dos Sem Terra, a dos asentamentos. Segundo cifras da propia organización do MST tiña 1.490 asentamentos nos que vivían e traballaban 108.849 familias. Se facemos caso das palabras dun dos líderes e ideólogos do movemento, João Pedro Stédile, dende 1984 "máis de 500.000 familias conquistaron a terra, e acadaron traballo, dignidade e consciencia".

Fóra do baile de cifras, o que se impón como unha

realidade incontestábel é o enorme cambio que supón en calquera eido a transformación de latifundio en asentamento. Onde antes moraba unha soa familia, moitas veces propietaria de miles de hectáreas dedicadas a recreo ou a criar un pouco gando; rematan por vivir centos de persoas que traballan as súas propias terras -amais das colectivas-, que se organizan en cooperativas agrarias, que constrúen escolas e garanten a educación de nenos e adultos -1.800 centros educativos do MST en todo Brasil con 160.000 alumnos-, ou que seguen apoiando aos compañeiros que aínda viven nos

campamentos como fixeron eles. Centos de persoas que saben, dende o mesmo día que teñen un terrón onde cravar a sacha, que xa non volverán pasar fame.

Un Plan Nacional de Reforma Agraria, primeiro compromiso de Lula co MST

Sen dúbida algunha, a esperanza que o ascenso de Lula á presidencia do Brasil imprimiu nos Sem Terra está a ser un factor determinante no avance da súa loita. De feito, o pasado 2 de xullo, o Presidente brasileiro comprometéase nunha reunión con dirixentes do MST a elaborar un Plan Nacional de Reforma Agraria (PNRA). Nembargantes, cómpre dicir que, polo de agora, poucos cambios se produciron e a reforma agraria segue sen realizarse. Lucia xustifica a lentitude nos cambios afirmando que "dada a situación na que chegou Lula ao goberno, pasou moi pouco tempo para que puidese realizar as reformas que o pobo lle esixe". Diante disto, a dirixente

O cooperativismo é unha peza fundamental na produción agraria dos asentamentos do MST

Sem Terra valora moi positivamente o paso dado polo novo goberno co PNRA, pois

"en cuestións como a reforma agraria só se podía discutir de políticas illadas cos an-

teriores gobernos, iniciativas hipócritas que sabiamos que non levaban a ningures".

Demasiada esperanza para conter debaixo dunha lona preta

Non hai dúbida de que o inimigo contra o que loitan os Sem Terra é moi forte, tanto como os adversarios aos que se enfrontan: o poder xudicial, o meirande dos gobernadores dos 27 estados que ten Brasil, a policía, os fazendeiros - que contan nas súas filas con numerosos maxistrados, deputados e senadores, amais de financiar grupos paramilitares e armados-, os medios de comunicación.

Ademais, o movemento enfrontase tamén a numerosos retos internos, como facer real e efectivo o traballo e igualdade das mulleres dentro da organización ou crear novas canles de participación para a xuventude.

Azos para un difícil camiño

Vera Lucia confesa que "non é doado". Sen embargo, as dificultades, máis ca un factor de desánimo, dan azos "para seguir ocupando e facendo mobilizacións, xustamente para dar forza e peso ao goberno de Lula na súa tarefa de levar a cabo a reforma".

Para iso, os Sem Terra son conscientes de que deben implicar a tódolos movementos sociais do país, de que forman parte dunha loita global, de que cómpre opor ao discurso conservador das elites que defenden o status quo actual as xustas reivindicacións das grandes masas de desherdadas que tiveron a fortuna -ou maldición- de nacer nun dos países máis ricos do planeta, de que os cambios xa están en marcha e de que nada pode ser quen de deter á forza dun pobo que quere tomar as rendas do seu destino.

Demasiada esperanza para conter debaixo dunha lona preta.

Vinte anos de represión e violencia contra os traballadores do campo

Esperanza si, pero aínda queda moito por facer. Unha das problemáticas na que a penas se avanzou é a da violencia no campo, onde moitos traballadores rurais seguen desamparados diante dos abusos da policía ou dos fazendeiros.

Vera Lucia recoñece que "por incríbel que pareza, o nivel de violencia segue igual. Trátase dunha cuestión que non depende do goberno de Lula, pois o poder xudicial e a policía actúan pola súa conta, e a represión continúa". Mesmo "agora a violencia está mellor organizada, coa articulación de grupos paramilitares e pistoleiros no campo".

As cifras falan por si mesmas. No que vai de ano, houbo 44 asasinatos no campo brasileiro tendo como vítimas a Sem Terra, labregos, líderes sindicais ou indíxenas; unha pinga nesa atroz hemorraxia que supón o cómputo global de 1.671 mortes violentas dende 1980 no agro do país que dirixe Lula.

A explicación a este fenómeno habería que busca

Vivendas e medios de vida dignos, dúas constantes que se repiten nos asentamentos do Movemento dos Sem Terra

no feito de que, con presidentes como Collor de Mello ou de Fernando Henrique Cardoso, os fazendeiros tiñan o apoio do goberno, polo que non necesitaban actuar directamente. Agora, afirma Lucia, "os fazendeiros xa non teñen este mecanismo para reprimir aos movementos sociais e comezan a actuar por conta propia".

Os asasinatos son só a parte máis visíbel dunha represión que se adoita a exercer sen paliativos. Cando un Sem Terra participa nunha ocupación sabe que, antes de

poder ter nas mans un título de propiedade, terá que sufrir varios desaloxos, tantos como sexa quen de pagarlle o peto do fazendeiro á policía; e falar de desaloxos non é falar só de ter que abandonar temporalmente a terra prometida.

Cando a policía expulsa aos Sem Terra dun eido procura borrar todo rastro deles, queimando os barracos e arrasando as leiras.

"Cando vivía no campamento", lembra Lucia, "a xente non tiña sementes para plantar, aínda que si apeiros para traballar.

Existía unha grande dificultade para conseguir as sementes, que había que ir buscar moi lonxe, con marchas de cincuenta e ata cen quilómetros. Ás veces pasábanse semanas cargando sementes ás costas para poder plantar despois as leiras. E xusto cando a xente traballaba a terra, cando xa estaban xermolando os cultivos, entón viña a policía e destruía todo. Aquela era unha das maiores violencias que podían exercer contra nós e que ficaba sempre na sombra; a xente sentía como se perdese a vida ou algo semellante, e había que empezar dende o principio. Iso sen contar coas humillacións, xa que á destrución dos cultivos acompañaba sempre a queima de tódalas chabolas que a xente construíra co sacrificio de ter que mercar a lona e o traballo de levantalas; ou do roubo e matanza dos poucos animais domésticos que se criaban. Todo ese traballo ardía en cuestión de segundos. Tamén lembro desaloxos nos que se mallou nas persoas, con moita violencia física e vexacións".

editorial**O fracaso de Cancún****por Lidia Senra**

Durante todo o proceso preparatorio á Quinta Conferencia Interministerial da Organización Mundial do Comercio (OMC) en Cancún, dende o goberno, dende a Unión Europea, e dende algunhas ONG, díxosenos, e se nos segue a dicir, que a solución aos graves problemas dos países pobres tería sido poder acceder ao mercado dos países ricos. Tamén hai quen sostén que o fracaso de Cancún foi debido ás fortes resistencias da Unión Europea (UE) e dos Estados Unidos (EEUU) para abandonar as subvencións á agricultura.

O primeiro que se esquece, por parte de quen fai estas valoracións, é que os labregos e labregas dos países ricos estamos a sufrir tamén as consecuencias das políticas agrarias baseadas na exportación. En países ricos como Francia ou Alemaña desaparecen continuamente explotacións labregas. Na UE, son 200.000 persoas as que cada ano son obrigadas a abandonar o seu medio de vida na agricultura. Nos Estados Unidos, as explotacións campesiñas corren a mesma sorte (están desaparecendo explotacións leiteiras con cabanas gandeiras de 900 reses) e unha boa parte dos labregos e labregas do país que goberna Bush precisan axuda alimentaria.

A segunda cuestión que cómpre saber é que as axudas públicas, a pesar de venderse como un remedio para paliar a baixada dos prezos, non son para soste aos labregos e labregas. Na Unión Europea, o 5% das explotacións acaparan o 50% do montante das axudas e, coa última reforma e o desacoplamento (desligación das axudas con respecto da produción) aínda se van concentrar máis. O groso das axudas da UE van parar á Raíña de Inglaterra, á Duquesa de Alba, a Mario Conde, ou a Gandería Miura.

Nos Estados Unidos, a

Lei agrícola do 2002 (*Farm Bill*) incrementa as axudas á agricultura nun 80% (prevé destinar 248.600 millóns de dólares a esta fin na vindeira década). Nembargantes, a inmensa maioría destes cartos van parar aos terratenentes ricos, entre eles catorce dos deputados que redactaron a lei; corporacións como Wesbaco, que é un conglomerado de derivados do papel; Chevron; ao magnate e director executivo da Time Warner Entertainment, Ted Turner; ou ao multimillonario David Rockefeller.

"O fracaso de Cancún foi unha victoria das moitas organizacións que vimos denunciando as bases sobre as que os países ricos queren asentar as normas para o comercio internacional"

Peter Rosset e Anuradha Mittal, co directores do Food First Institute for Food and Development Policy, dos Estados Unidos, no seu artigo "Perdendo a nosa terra: A Lei Agrícola do 2002", definen a Farm Bill como unha asistencia social para as transnacionais. Nós coincidimos plenamente con esa definición, xa hai tempo que dende o Sindicato Labrego Galego vimos denunciando que desde o poder se están a poñer tódolos mecanismos para, en nome da agricul-

tura, traspasar o diñeiro público ás grandes corporacións agroalimentarias en forma de materia prima barata coa que poder facer *dumping* no mercado mundial (exportar produtos por debaixo do seu custe de produción).

En canto á cuestión do acceso ao mercado para os países pobres, temos moi claro que non vai servir para diminuír a súa pobreza, nin para resolver o problema da fame, porque tanto Brasil, como a India ou a China, o que están defendendo na OMC ao esixir o acceso aos mercados son os intereses das súas empresas agroexportadoras que, ao igual que ocorre nos países ricos, nada teñen que ver cos intereses dos labregos e labregas nin cos do conxunto das súas poboacións.

Vandana Shiva, investigadora india, no seu artigo "Exportación a toda costa, a receita do libre comercio de Oxfam para o Terceiro Mundo" di que o acceso ao mercado que se propón para sacar ao desherdados da pobreza non se diferencia en nada da esixencia do Banco Mundial a tódolos países do Terceiro Mundo para que encamiñen a súa agricultura cara á exportación.

Vandana Shiva afirma que esta receita deixa de lado aos pobres por tres motivos: Primeiro, porque os escasos recursos de terra e auga son utilizados para producir

para a exportación e non para a satisfacción das necesidades de alimentos da poboación, o que crea fame e condicións para a inanición das comunidades máis vulnerábeis e marxinais.

Segundo, o ingreso adicional de 100.000 millóns de dólares, que según Oxfam suporía o "acceso ao mercado" para os países do Terceiro Mundo, oculta o custe para os ecosistemas locais e a subsistencia cando os labregos e pescadores son desprazados polas corporacións da exportación e do agrocomercio, que empregan sistemas non sostíbeis para aumentar ao máximo os seus beneficios. Calcula Vandana Shiva que a cifra máxima de 100.000 millóns de dólares de aumento de ingresos por exportación esconde 1 billón de dólares en destrución social e ecolóxica nas economías locais.

Terceiro, porque a liberalización da exportación é negativa para as propias exportacións. Aquí a autora pon como exemplo a pementa: "a India, coñecida como raíña da pementa, xa non pode exportar este produto polo *dumping* e a competencia a baixos prezos. Ademais, a mingua competitiva das moedas nacionais obriga aos países a exportar cantidades cada vez máis grandes a cambio de ingresos cada vez menores".

Diante de todo isto, resulta evidente que o que real-

mente se agachaba baixo das negociacións era a tentativa de abrir os mercados a escala global para beneficio das multinacionais, unha apertura baseada nunha baixada dos prezos agrícolas nacionais ata o nivel dos prezos do mercado mundial; e nun cambio de forma das axudas agrícolas nos países ricos, seica para non distorsionar os intercambios comerciais.

O fracaso de Cancún foi unha victoria das moitas organizacións que vimos denunciando (o SLG fíxoo como tal, e como membro da Coordinadora Labrega Europea e da Vía Campesina) as bases sobre as que os países ricos queren asentar as normas para o comercio internacional. Por iso pensamos que este fracaso constitúe unha oportunidade para que os gobernos reflexionen sobre novas regras de comercio internacional en beneficio das poboacións.

Nesta perspectiva com-

"A alimentación é un dereito humano básico, e a agricultura non pode quedar en mans das multinacionais agro químico farmacéuticas"

pre partir da consideración de que a alimentación é un dereito humano básico e que, polo tanto, as políticas agrarias non poden quedar en mans das multinacionais agroquímico-farmacéuticas.

Por iso, calquera negociación debe partir do respecto pola Soberanía Alimentaria dos pobos. Isto significa o dereito de cada pobo a decidir unha política agraria que lle permita producir os alimentos para a súa poboación, significa o dereito dos labregos e labregas a producir eses alimentos, significa o acceso á terra e a recursos naturais como as sementes ou a auga, o dereito a protexer os seus mercados; ou novas regras para acadar un comercio internacional xusto, sen *dumping* económico, social ou ecolóxico.

A Xunta comeza o pago dos danos da fauna salvaxe esixido polo SLG

O Sindicato Labrego reuniuse con Medio Ambiente para tentar mellorar un sistema de axudas insuficiente

O coordinador provincial do Sindicato Labrego en Pontevedra, Mariano Lema, mantivo unha xuntanza, o pasado 4 de setembro, co delegado provincial de Medio Ambiente, José Antonio López, e co xefe de

Conservación da Natureza, Eduardo Boto. A reunión formaba parte do traballo que o SLG vén realizando dende hai anos, esixindo da Administración que compense a labregos e labregas polas desfeitas do lobo ou o xabaril.

A Lema acompañárono María Fuentes e Amalia Otero, labregas da Estrada e afectadas polos ataques dos lobos. O obxectivo do encontro era o de buscar solucións aos danos que a fauna salvaxe está provocando en explotacións agrarias e gandeiras sen que exista un sistema de indemnizacións públicas eficiente que as compense.

Tralas últimas protestas do Sindicato Labrego Galego polos danos da fauna salvaxe á agricultura e á gandería, cunha manifestación diante da Consellería de Medio Ambiente celebrada o 22 de novembro, a Xunta comezou a moverse cunhas primeiras accións moi tímidas e insuficientes de cara a solucionar o problema.

Deste xeito, o pasado 27 de abril, un coñecido xornal galego revelaba que a Consellería de Medio Ambiente tiña intención de comezar a indemnizar os danos causados pola fauna salvaxe.

Axudas escasas e insuficientes

Así, chegamos á situación actual, na que para recibir axudas que compensen os ataques do lobo, os afectados e afectadas deben denunciar nun prazo de 24 horas o ataque no teléfono 900 186186; a partir de aí, un técnico da Xunta acudiría ao lugar do ataque e redactará un informe.

Para cobrar a axuda será necesario que o gando atacado sexa vacún, ovino ou caprino; e que os animais estean en réxime semi extensivo, é dicir, ceibados pola mañá e recollidos pola noite; amais de vixiados.

No remate deste Fouce, na páxina 15 da sección Eira, amplíase en detalle todo o contido da presente información.

O SLG leva varios anos reivindicando en solitario indemnizacións para os danos da fauna salvaxe

A Xunta tamén fala de indemnizar polas desfeitas do xabaril

Para Mariano Lema, o protocolo de pago por danos do lobo presenta dúbidas, xa que non se publicou de xeito oficial. Lema acusou á Administración de actuar con improvisación neste tema, e pediu que se aclarase que tipo de danos son os que van ser sufragados. Neste senso, lembrou que tamén existen danos cesantes -as perdas derivadas da interrupción da actividade por mor dos ataques-, e os danos emerxentes -os beneficios coutados por un ataque, como é o caso da morte de animais preñados-. Tamén preguntou se a Xunta contemplaba tamén axudas para animais feridos, e se existen táboas de valoración para os danos. Outra das peticións do coordinador pontevedrés do SLG foi que haxa un membro da Cámara Agraria na comisión provincial de avaliación dos danos.

No caso dos ataques do xabaril, Lema propuxo que sexa a propia Xunta, e non os labregos e labregas afectados, quen reclame aos cotos de caza, xa que, moitas veces, a denuncia custa máis cartos que os danos ocasionados polos ataques.

Neste apartado, as mobilizacións do SLG están comezando a colleitar os primeiros éxitos. O pasado 17 de setembro, o director xeral de Conservación da Natureza, Fran-

cisco García Bobadilla, confirmou nunha xuntanza con cazadores que a Consellería de Medio Ambiente ía facerse cargo do 25% das indemnizacións por danos nos cultivos que estean dentro de terreos cinexeticamente ordenados (tecores); Bobadilla tamén falou da posibilidade de que Política Agroalimentaria asumise outra porcentaxe dos danos. Deste xeito, tímido e insuficiente, a Xunta comeza a responder ás reivindicacións labregas que, dende hai anos, o SLG está a esixir en solitario.

Mariano Lema denunciou os fallos no sistema de indemnizacións da Xunta de Galiza

O SLG pídelles á Xunta que troque o texto das Medidas de Mobilidade da Terra

Na reunión da Comisión Executiva do Sindicato Labrego Galego do 5 de setembro, celebrada en Santiago de Compostela, analizouse e debateuse o anteproxecto de Medidas de Mobilidade da Terra, redactado polo goberno galego.

O obxecto da lei consiste en establecer as condicións de movemento das terras que tivesen sido obxecto de concentración parcelaria nos últimos dez anos, ou que o sexan no futuro; o texto inclúe o réxime xurídico para crear un Banco de Terras.

Un informe sobre este tema realizado polo responsábel do SLG na comarca de Compostela, Manuel da Cal, chegaba á conclusión de que "ficam moitos aspectos sem concretar e pendentes de regulamentar, o que na práctica faz inaplicavel esta lei, pelo que seria de desejar que se fixa-se um prazo para aprovar a norma que a complemente e encha de conteu, porque de não ser assim a lei não vale para nada e fica sómente numa declaração de boas intenções".

Finalmente, a Comisión Executiva acordou compartir a necesidade dunha lei que garanta a mobilidade da terra e a creación dun Banco de Terras, pero introducindo unha serie de modificacións que se fixeron chegar a Política Agroalimentaria.

Así, o SLG reivindicou que a lei implique tódalas terras, sexan ou non de concentración parcelaria. Tamén se falou da necesidade de crear fórmulas fiscais para favorecer a mobilidade da terra. Ademais, pediráselle á consellería de Diz Guedes que o valor da terra non sexa o do mercado e que se estableza un prezo social que garanta o acceso real á mesma.

O SLG tamén pediu unha entrevista coa consellería para que aclare as intencións da Lei de Promoción e Defensa da Calidade Agroalimentaria, amais de esixir a súa retirada. Dita lei non fala de labregos nin labregas, senón de operadores agrarios; e pretende crear organismos autónomos para finar coa representatividade dos sindicatos agrarios.

Política Agroalimentaria amenaza con marxinar a Ternera Gallega

Crear o selo de Ternera Tradicional beneficiaría só a unha elite de empresas con gando de alta xenética

O presidente da Asociación Nacional de Criadores de Gando Vacún (Acruga), Ricardo Pérez Rosón, manifestou, recentemente, a intención da Consellería de Política Agroalimentaria de pór en marcha, no mes de outubro, os mecanismos para crear a marca Ternera Tradicional.

Para o Sindicato Labrego Galego este feito é gravísimo, pois evidencia que o conselleiro de Política Agroalimentaria, Juan Miguel Diz Guedes, está a crear compromisos persoais a través da súa consellería comprometéndo ao sector e sen ter en

conta a súa opinión, pois o conselleiro vén de tomar *a motu proprio* unha decisión que debería corresponder ao Consello Regulador de Ternera Gallega e ao sector produtor de vacún.

Nas súas declaracións, Pérez Rosón xustifica esta nova marca "para diferenciar la auténtica carne de rubia gallega que se produce de forma tradicional de la de cebaderos". O presidente de Acruga esquecese, quizais deliberadamente, de que en Galiza, ademais da Rubia Galega, existe un conxunto de razas autóctonas englobadas baixo o nome

xenérico de "Morena do Noroeste" que, polo visto, quedarían fóra da súa denominación. Ademais, segundo o propio asesor de Acruga, Luciano Sánchez, a calidade da carne depende nun 30% da raza e nun 70% da alimentación e do manexo. Daquela, Pérez Rosón debería saber que a calidade da carne non depende só da raza.

Semella que as intencións de Diz Guedes e Pérez Rosón son as de crear unha marca cara e elitista que ampare a unhas poucas empresas gandeiras que posúen gando de raza Rubia Galega

de alta xenética, é dicir, que beneficie a Ricardo Rosón e amigos. Deste xeito, Ternera Gallega quedaría para amparar a carne de cebadeiro, como a producida por COREN, e vendela baixo un selo de calidade, que é o que está a facer agora.

Para o SLG, é evidente que estas iniciativas argalladas a porta pechada nos despachos da Consellería de Política Agroalimentaria non buscan potenciar o mercado ou a calidade da carne.

Pola contra, deixan desamparadas ás miles de explotacións agrarias familiares galegas que producen

becerras a través dun manexo e alimentación tradicionais, obtendo unha carne de grande calidade que despois se vén obrigadas a vender a prezo de cebo, ou sen o amparo de marcas de promoción nin selos de garantía de calidade.

Se facemos caso das intencións de Diz Guedes, as explotacións familiares que producen carne de calidade terían que vender baixo a mesma denominación que os cebadeiros industriais. Iso, ou pasar polo aro e adquirir reses de alta xenética Rubia Gallega debidamente inscritas en Acruga.

Odía anunciouse chuvioso; ata daquela o único do mes de agosto. Pouca sorte; moita xente que contaba vir desanimouse.

Algunhas, así e todo, arrincamos coas merendas cara a Aiazo. Nas bolsas, chourizos e xamón da matanza, queixo feito polas nosas mans, empanadas e tortillas caseiras. Todos produtos dos bos, todos produtos dos nosos, todos produtos de alta calidade.

Ese fora o trato: que cadaquén trouxese o xantar da casa e con cousas da casa; e que trouxesemos, tamén, boa disposición para compartilo. E así foi. Houbo compartir de queixos saborosos, de tortas exquisitas, e tamén de baile e de queimada, ¡como non!, con esconxuro e todo. Houbo encontro de vidas e falares, houbo risas e contos, houbo festa, romaría.

Os músicos principais foron o Xaime e o Marcial, cos seus respectivos acordeóns, e o Xosé Regueira co bombo, os tres da parroquia de Lesta, de Ordes, e acompañados por Antonio de Vilagudín á pandeireta. Por momentos, tamén se animaron outros, como a Rosa de Galegos, ou o Emilio de Cardama (Oroso), tocando a pandeireta.

Nas nosas aldeas non hai só riqueza de produtos sans e de calidade; tamén temos xente con alma e saber facer de artistas que

Ordes celebrou a "Romaría por un mundo rural vivo"

O pasado 27 de agosto, o Sindicato Labrego Galego da comarca de Ordes organizou a "Romaría por un mundo rural vivo", que convocou a medio centenar de labregos e labregas na área recreativa de Aiazo, en Frades. Tareixa Ledo escribiu para Fouce a crónica dunha xornada que soubo xuntar loita reivindicativa e lecer nunha festa "como as de antes".

A música e os alimentos da terra tiveron un protagonismo especial na romaría do Sindicato Labrego

ameniza os moitos encontros e festas veciñais que se organizan aínda polas aldeas, ao estilo das de antes. Eles souberon alegrarnos a tarde con bo espírito e ganas de troula, aínda que ben é certo que xa comezaron pola mañá, con dúas pezas para abrir a xornada.

Comezamos o día na casa

da escola, agora local social da Asociación de Veciños e Veciñas de Aiazo. Estaba previsto írmonos para a beira do río xa pola mañá, pero a chuvia impuxéranos este cambio de última hora.

Alí explicamos os trámites a facer para a legalización das construcións e como pensabamos organizar as xes-

tións na comarca; falamos dos cambios previstos en canto á Seguridade Social Agraria; e tamén explicamos, brevemente, algunhas das novidades da recente reforma da Política Agraria Común (PAC).

A Secretaria Xeral do Sindicato Labrego Galego, Lidia Senra, que tamén nos acom-

pañou ata despois de xantar, invitounos a participar na carpa que se ía montar na Alameda de Santiago con produtos do noso país -cos nosos produtos- e a asistir ás charlas das noites sobre temas de interese como os organismos xeneticamente modificados, ou a PAC; actos, todos eles, que se ían celebrar en Compostela na semana do 9 ao 13 de setembro, día en que remataríamos coa manifestación.

Comezamos o día con música no local social, e rematámolo con música e baile ao pé do río. O sol acompañaba daquela, e animámonos, xa que logo, a comer na área recreativa e a pasar alí a tarde.

As persoas que fomos queremos volver. "Hai que repetir para o ano" dicía unha afiliada. "Si, si, hai que facer outra sen tardar", dixemos algúns de seguido. E a Marisol de Añá apuntaba: "a min recórdame ás romarías de antes".

E o Xosé Antonio de Gorgullos, do concello de Tordoia, entre risada e risada, e antes de marchar coa muller antes do remate para muxir, dicía "eu sigo afiliado se hai outra coma esta para o ano", e todos dicíamos que tamén, que tamén nós...

Oxalá medraramos algo, aínda que só fose un chisquiño, en ganas de vivir e de traballar por un mundo rural vivo. Para o ano outra. De seguro.

O SLG consegue que adegas e viticultores pacten os prezos

Os contratos garantirán un prezo mínimo para a uva Albariño de 1'65 euros no Condado e no Salnés

O Sindicato Labrego Galego logrou que a empresa Adegas Galegas asinase contratos, de entre tres e cinco anos de duración, con dúas asociacións de viticultores das comarcas do Condado e do Salnés (Pontevedra).

O prezo mínimo que garanten estes contratos para a uva Albariño de 11'3º é de 1'65 euros (274 pesetas), e de 1'10 euros (183 pesetas) para a Loureira Branca ou Marqués e para a Treixadura. O prezo poderá incrementarse con primas de calidade ata 2'15 euros por quilo (357'73 pesetas) en uvas Albariño de máis de 12'5º; estas primas serán de tres céntimos por cada décima de grado que aumente a uva a partir dos 11'3º. Os prezos actualizaranse segundo o Índice de Prezos de Consumo (IPC), e inclúe o IVE.

Este acordo posibilitará unha estabilidade que durará varios anos e que estará garantida pola mediación paritaria da empresa e das asociacións á hora

de controlar a vendima e o prezo a percibir. Os contratos suporán tamén un seguimento e control da produción ao longo do ano de cara a obter a mellor calidade final.

Por outra banda, o SLG ten que criticar de novo a actitude da Consellería de Política Agroalimentaria por non convocar a Mesa de Prezos, que é unha competencia súa. Sorprende esta pasividade da consellería que dirixe Diz Guedes, sobre todo se temos en conta que as propias empresas estaban interesadas en chegar a acordos, polo que poderían terse feito moitos máis contratos homologados, como debería corresponder a unha denominación de orixe cualificada como é Rías Baixas. Cómpre ter en conta que este tipo de

Con este acordo quedará garantida a estabilidade para as partes asinantes. Unha vez máis, o SLG tivo que paliar co seu traballo a pasividade de Política Agroalimentaria, que segue sen convocar a Mesa de Prezos.

Os contratos auspiciados polo SLG entre viticultores e adegas garantirán un prezo mínimo de venda para as uvas da vendima

contratos son o único xeito de asegurar a materia prima necesaria, algo fundamental para manter o prestixio des-

ta denominación, que pasa por definir unha relación regulada e estábel entre a produtores e elaboradores.

Un acordo para suplir a parálise de Política Agroalimentaria

Con este acordo con Adegas Galegas, o Sindicato Labrego Galego culminou un proceso no que tentou suplir a parálise da Consellería de Política Agroalimentaria á hora de promover unha negociación homologada entre adegas e viticultores, intentando resolver así o problema para os seus afiliados e afiliadas.

Deste xeito, o SLG tentou crear estabilidade na denominación de orixe Rías Baixas para defender ás explotacións agrarias de tipo familiar, que son o elo máis feble da cadea. Esa estabilidade só se pode acadar garantindo un prezo mínimo que faga a actividade rendíbel, e garantindo a recollida da uva sabendo cando e canto se vai cobrar.

Polo demais, o SLG seguirá reivindicando a constitución dunha mesa interprofesional para debater temas clave para Rías Baixas como a regularización das novas plantacións e a creación de mecanismos que garantan a estabilidade do mercado.

ORGACCMM consegue que a Lei de Montes reconeça o man común

No mes de setembro debateuse en Madrid, no Consello de Bosques, o proxecto de Lei de Montes presentado polo Ministerio de Medio Ambiente. Este borrador pretendía eliminar a figura do monte de man común como propiedade dos veciños e veciñas dun lugar, aldea ou parroquia.

O documento dicía, textualmente, que "os montes veciñais en man común teñen natureza especial e a tódolos efectos desta lei teñen a consideración de montes privados". En definitiva, o texto permitía privatizar o monte de man común e entregalo a intereses especulativos.

Foi a Organización Galega de Comunidades de Montes (ORGACCMM), coa que o Sindicato Labrego Galego ten firmado un convenio de colaboración, quen tivo que

defender en solitario aos nosos montes de man común, pois nin o director xeral de Montes da Consellería de Medio Ambiente, Tomás Fernández Couto; nin o resto de organizacións relacionadas co sector, lle puxeron tachas ao borrador.

Tralo rexeitamento de ORGACCMM, que non tiña representación no Consello de Bosques, viñeron as conversacións entre os grupos parlamentarios. Só o PSOE e o BNG apoiarian nun principio. Finalmente, a Organización Galega de Comunidades de Montes, por mediación dunha deputada do PP de Ourense, puido reunirse coa comisión de Medio Ambiente do PP.

En palabras do presidente de ORGACCMM, Xosé Alfredo Pereira, "fomos quen de que se modificase o

proxecto de Lei de Montes estatal no que se refire á definición de monte veciñal en man común".

Efectivamente, o texto definitivo admitiu que "os montes veciñais en man común teñen natureza especial derivada de ser unha propiedade común suxeita as limitacións de indivisíbel, inalienábel, imprecipitíbel e inembargábel".

Aínda que o PP se negou a asumir outras propostas, como a de definir o que son os aproveitamentos forestais do bosque ou as competencias de Galiza en montes veciñais, Pereira valorou que os cambios no texto "significan salvaguardar esta figura de propiedade para o futuro, e facer que o monte veciñal en man común poida servir ao desenvolvemento harmónico do noso país".

¡OFERTA!

¿Quere un seguro máis barato para seu coche?

Tramitamos seguros de automóbiles para os afiliados e afiliadas do Sindicato Labrego Galego en boas condicións.

Se tes máis de 28 anos, e máis de dous anos de carné de conducir, trae ao local do SLG máis cercano a túa póliza de seguros actual, amais do último recibo de pago, e procuraremos facerche unha mellor oferta.

O Cumio da Organización Mundial do Comercio fracasa pola negativa dos países ricos a facer concesións

O modelo económico da OMC faise inviábel tralo fiasco de Cancún

A quinta Conferencia Ministerial da Organización Mundial do Comercio (OMC), celebrada en Cancún (México) entre o 10 e o 14 de setembro, saldouse cun rotundo fracaso que volve

deixar en punto morto a intención deste organismo multilateral de liberalizar o mercado mundial e os intercambios comerciais, fundamentalmente no eido da agricultura. Dada a

disparidade de intereses dos 146 países participantes nos temas que se puxeron sobre a mesa, era de agardar que tarde ou cedo se chegase a unha calella sen saída nas negociacións.

Aínda que o capítulo agrario era o principal punto de desacordo, foron os chamados "Temas de Singapur" os que derramaron as negociacións: investimentos, políticas de competencia, ou compras e contratacións gobernamentais; cuestións todas orientadas a diminuír a burocratización que frea o comercio.

As equipas negociadoras defenderon posturas irreconciliábeis. Por unha banda estaban os Estados Unidos e a Unión Europea, que teñen unha agricultura totalmente subsidiada, o que lles permite realizar exportacións a outros países por debaixo dos custos de produción (*dumping*), o que provoca a ruína dos produtores dos pobos importadores e das súas economías; tiñan o apoio doutros países desenvolvidos con políticas agrarias semellantes, como Suíza, Noruega ou Xapón.

Na outra banda, os países en vías de desenvolvemento máis pobres que están a sufrir este tipo de prácticas, principalmente africanos, e aos que lles resulta moi difícil competir no mercado internacional. Finalmente, un nutrido grupo de países (G 21) que, aínda estando en vías de desenvolvemento, son fortes no eido das exportacións agrarias -Arxentina, Brasil, Sudáfrica, China, India e México, entre eles- e tamén avogaban pola fin das subvencións á produción agrícola.

Ademais da agricultura, había outros temas que podían causar unha grande polémica polo rexeitamento social que provocan: a privatización de servizos fundamentais como a educación, a cultura, a saúde, a auga, ou a enerxía; a liberdade de investimentos, que consistiría en permitir ás multinacionais que se puidesen implantar a vontade en calquera país; ou a

Un milleiro de persoas apoiaron a manifestación do 13 de setembro para protestar contra a OMC

baixada de tarifas aduaneiras para os produtos industriais, defendida polos países do norte e os países exportadores en emerxencia, pero que poderían deixar desprotexidos a moitos países pobres.

Posicións irreconciliábeis

Estados Unidos e a Unión Europea marcaron a axenda presentando unha proposta conxunta moi ambigua, na que se comprometían a reducir só parcialmente as

axudas destinadas a subsidiar as súas exportacións, pero sen ofrecer cifras nin porcentaxes concretas.

O 9 de setembro, o G 21 rexeitaba como base para as negociacións o texto presentado polo presidente do

Consello Xeral da OMC, Pérez del Castillo. Criticaban que o borrador non prevía recortes substanciais nos mecanismos de apoio interno que distorsionan o comercio, nin compromisos en materia de acceso aos mercados, nin a eliminación dos subsidios á exportación.

Ese mesmo día, outro grupo de 23 países facía pública unha Alianza sobre Produtos Estratéxicos e Mecanismo de Salvagarda Especial "para defender os intereses dos pequenos labregos de baixos recursos en situación vulnerábel no mundo en desenvolvemento". Este grupo de países denunciaron que están a sufrir unha intensificación da pobreza e defenderon unha reforma radical que incluíse a redución e eliminación gradual dos subsidios á exportación, e ás medidas de apoio interno que distorsionan o comercio.

Se este limiar xa agoiraba un Cumio tenso e difícil, as fortes protestas sociais de rexeitamento contra a OMC en todo o mundo botaron sombra nas negociacións. O suicidio ritual do ex presidente da Federación de Labregos Coreanos, Lee Kyung, foi un radical xeito de protesta que conmocionou a manifestantes e negociadores. A raíz do feito, algúns ministros non dubidaron en cualificar as negociacións como un asunto "de vida ou morte" para os pequenos labregos.

Sería o 11 de setembro cando un grupo de setenta países declararon non estar dispostos a iniciar as negociacións sobre os devanditos Temas de Singapur, que foron introducidos na axenda por sorpresa. Estes países expresaron a súa "inquietudanza polo impacto que poidan ter sobre as nosas políticas internas", alegando carecer "dos medios para cumprir estas novas obrigas".

Xúbilo na Vía Campesina e na CPE polo fracaso das negociacións

A Vía Campesina, movemento internacional que integra a sesenta millóns de labregos e labregas en todo o mundo, e ao que pertence o SLG, celebrou como unha victoria o fracaso das negociacións en Cancún, o 14 de setembro.

Catro días antes, remataba o Foro Internacional Labrego e Indíxena, que dende o 8 ao 10 de setembro debateu e expresou, tamén en Cancún, o seu rexeitamento a que a OMC incluíse nas negociacións temas como a agricultura ou a alimentación. Segundo as conclusións ás que se chegou neste Foro Labrego, a aplicación das leis do mercado en eidos como a agricultura e a alimentación traen canda si un incremento da fame e depredación ambiental, conducindo á eliminación dos xeitos de vida labregos.

Fronte a isto, o Foro defendeu a soberanía alimentaria como "principio rector das políticas internacionais na área agrícola e alimentaria". Esta soberanía é o dereito

dos pobos a producir os seus propios alimentos en concordancia cos seus propios criterios de sustentabilidade, coas súas culturas, e coa protección da biodiversidade, polo que implica o dereito a definir políticas agrícolas propias, fóra das regras do xogo impostas pola OMC.

O coordinador da Vía Campesina, Rafael Alegría, fixo un chamamento para "desmascarar o carácter das negociacións", xa que "non se realizan entre Estados, senón entre unha mancha de corporacións empeñadas en repartirse a terra e os seus recursos, a auga, e o comercio".

Por outra banda, a Coordinadora Labrega Europea (CPE), denunciou que a insostible posición de Europa lle causou unha notábel perda de creto e sentenciou que "a reforma da Política Agraria Común de xuño de 2003 adoptada para Cancún xa está caducada". Por iso, a CPE animou a "facer borrón e conta nova" con cuestións como a baixada dos prezos ou as axudas.

SLG e CIG foron as únicas organizacións que realizaron actos de protesta contra a OMC en Galiza

Os protagonistas dunha semana de actos

Na Galiza, namentres duraron as negociacións, o SLG e a Confederación Intersindical Galega (CIG) organizaron os que habían ser os únicos actos en Galiza contra a OMC.

Na Alameda de Santiago fixéronse numerosos debates e táboas redondas. A primeira delas, celebrada o 9 de setembro, reuniu ao secretario de formación sindical e migración da CIG, Manuel Mera; á secretaria xeral do SLG, Lidia Senra; ao presidente da Asociación pola Defensa Ecolóxica de Galiza

Amenazas da OMC sobre a agricultura e os servizos públicos

(Adega), Xan Duro; e ao membro da directiva da Rede Galega de Comercio Xusto, Álvaro Arceo.

Esta primeira táboa redonda virou sobre o funcionamento da OMC, e sobre como inflúen as súas políticas

en eidos fundamentais como a agricultura, a alimentación, os servizos públicos e o medio ambiente.

Manuel Mera afirmou que, por primeira vez, a OMC tiña a intención de acadar acordos para privatizar servizos públicos esenciais como a saúde ou a educación. Explicou que isto era así porque, nestes eidos, as multinacionais serían donas de negocios que dan sempre beneficios.

Lidia Senra denunciou que as políticas da OMC están

vulnerando un dereito humano básico, como é o da alimentación: fame, malnutrición, ou inseguridade alimentaria (dioxinas, vacas tolas, etcétera) son consecuencias que se derivan das políticas agrícolas actuais.

Neste senso, Senra lembrou que a reforma da Política Agraria Común obedeceu ás directrices marcadas pola OMC, e defendeu que a agricultura non pode quedar en mans das multinacionais. Fronte á actual tendencia, avogou pola soberanía alimentaria.

O futuro das mulleres traballadoras e labregas

A charla do 10 de setembro xuntou ás responsábeis das secretarías da muller do SLG e da CIG, Isabel Vilalba e Elvira Patiño, para disertar sobre o futuro das mulleres galegas, traballadoras e labregas, diante da globalización.

Isabel Vilalba denunciou na súa intervención a triple discriminación que sofren as mulleres labregas galegas por seren tal. Tamén criticou a desaparición da Seguridade Social Agraria; a

privatización e inexistencia de servizos que faciliten a vida ás mulleres labregas; ou a falta de previsión da Xunta en materia de saúde feminina, o que fai que Galiza sexa o país do Estado co índice máis alto de cancro de útero.

Fronte ás políticas de liberalización mundial do comercio, e a distribución de produtos agrarios dominada por unhas poucas empresas, Isabel Vilalba avogou por potenciar os merca-

dos locais, criticando as escasas estruturas que existen neste senso e a pouca importancia que lles dá a Administración.

Elvira Patiño, pola súa banda, dixo que as principais vítimas da globalización e do neoliberalismo son as persoas máis pobres do mundo (uns 2.500 millóns), das cales o 80% son mulleres. Noutras cifras sobre a globalización, revelou que o 98% das riquezas da terra están en mans de homes.

As posturas dos partidos políticos galegos diante da OMC

O agardado debate entre partidos políticos sobre a OMC, que se prevía para o 11 de setembro, non puido ser tal pola ausencia de PP e PSOE. O único dos invitados que asistiu foi o deputado autonómico e ex secretario xeral das Comisións Labregas, Emilio López Pérez Milucho.

O deputado do BNG afirmou que a OMC só quere establecer as bases para garantir a acumulación de beneficios das grandes multinacionais, aínda que sexa a

costa dos pequenos produtores. Tamén criticou a posición da Unión Europea, que segue coa Política Agraria Común (PAC) de sempre, con subvencións para terratenentes e grandes explotacións e lesiva para os pequenos labregos e labregas; e denunciou a negativa do PP e PSOE galegos a asinar un acordo para denunciar o agresivo que é para Galiza a nova PAC.

Milucho denunciou a discrimi-

nación que sofre Galiza con respecto do Estado: o 6% da produción agraria é galega, pero o nosos labregos e labregas só reciben o 1% das axudas.

Tamén recordou a intención do goberno Fraga de reducir a poboación agraria galega do 22 ao 17%, algo que acadou en tan só dous anos, impedindo que Galiza puidese desenvolverse como unha potencia leiteira e mantendo unha ordenación aberrante do territorio.

Os riscos dos Organismos Xeneticamente Modificados

O último dos encontros virou ao redor dos Organismos Xeneticamente Manipulados con Carme Freire, do SLG; e a Fernando Malvar, de Adega.

Malvar desmontou os mitos que xustifican os OXMs na agricultura:

- Remediar a fame no mundo - falso, pois un tercio da produción actual de cereal daría para alimentar á humanidade, e sete de cada dez quilos de gran pro-

ducidos en América destínanse a alimentación animal,

- Aumentar a produtividade, tamén falso, pois hai estudos que demostran que isto non é así.

- Diminución dos problemas ecolóxicos - falso, pois se desean plantas resistentes a herbicidas para poder utilizar este tipo de insumos de xeito masivo, e os OXMs atentan contra a biodiversidade contaminando o en-

torno co seu pole e suplantando ás plantas silvestres.

Para Carme Freire, os OXMs son o totalitarismo da tecnoloxía, xa que non temos liberdade para elixir o que queremos comer nin cultivar. Freire criticou as patentes sobre formas de vida, que considerou como un gravísimo atentado contra a biodiversidade, e que farán que paguemos ás multinacionais polo dereito a alimentarnos.

Inseguridade alimentaria ou caída de prezos: resultados das políticas da OMC

Os actos culminaron o 13 de setembro cunha manifestación que partiu da Alameda compostelá e congregou a un milleiro de persoas baixo o lema de "O mundo non é unha mercadería". Na Praza das Praterías falaron Lidia Senra polo SGL, e Suso Seixo pola CIG.

Senra lembrou aos asistentes que unha das consecuencias que estamos a sufrir na Galiza por mor da OMC é unha Política Agraria Común (PAC) que segue apostando pola caída constante dos prezos agrarios, ou pola imposición de normas de calidade artificiais que non garantan a bondade nutritiva nin a seguridade dos alimentos e que obrigan, sen embargo, a pechar a

Senra relacionou as políticas da OMC con problemáticas como a caída de prezos ou o dumping

moitas explotacións por non ser quen de acometer os investimentos necesarios.

Senra tamén denunciou a intención das multinacionais de apoderarse de recursos

esenciais para a vida e para a agricultura, coas patentes sobre sementes e seres vivos,

e coa privatización da auga. Tamén denunciou o recente intento poñer á empresa Leyma en bandexa para o capital norteamericano (Dean Foods) por parte da súa actual propietaria, Ebro Puleva, e tras recibir subvencións públicas millonarias.

A soberanía alimentaria

Diante desta situación, a secretaria xeral do SLG animou a loitar por unha nova política agraria que faga xustiza, que garanta a existencia dun mundo rural vivo, e que permita acadármolos a soberanía alimentaria como pobo-coa capacidade de poder producir os nosos propios alimentos-, un paso indispensable se Galiza quere ser dona do seu futuro.

Seixo acusou ao Partido Popular de desmantelar o noso agro e a nosa pesca

Seixo falou en nome da Confederación Intersindical Galega

Na súa intervención, Suso Seixo afirmou que a liberdade de comercio que pretenden vender dende a OMC, seica para posibilitar que os países máis pobres podan ter acceso aos mercados internacionais, non é máis ca unha mentira e un mito.

Seixo denunciou que a OMC está controlada polas multinacionais, e que as medidas que toma están orientadas a eliminar calquera tipo de barreira que lles posibilite a estas introducir o seu capital e mercaderías nos países menos desenvolvidos.

Ante este panorama de querer converter en mercaderías servizos como a saúde, o ensino, a auga, a enerxía, ou os seres vivos, Seixo animou a dar unha resposta "como a que se está a dar hoxe en todo o mundo e que non acepta este modelo de desenvolvemento económico".

Seixo culpou, no Estado Español, ao Partido Popular "por representar os intereses das multinacionais e por tomar medidas que están a desmantelar o noso agro e a nosa pesca para favorecer a penetración do capital das multinacionais".

Posíbel diálogo de Vía Campesina coa UE tralo fracaso da OMC

A Vía Campesina considerou o fracaso de Cancún como unha victoria para os labregos e labregas de todo o mundo, e como o resultado das intensas xornadas de protestas, que comezaron o 8 de setembro co Foro Internacional Labrego e Indíxena.

Outros actos reivindicativos da Vía Campesina en Cancún foron a marcha labrega e indíxena do 10 de setembro, ou o desmantelamento do valo protector da conferencia de ministros o 13 de setembro.

Para Vía Campesina, os gobernos de Estados Unidos (EEUU) e da Unión Europea (UE), amais das multinacionais, amosáronse neste cumio totalmente incapaces de entender e ter en conta os intereses lexítimos dos pobos.

Nun comunicado, a Vía Campesina dixo de EEUU e da UE que "o seu xeito arrogante, inflexíbel e chantaxista levou a que os países do terceiro mundo se organizasen nun bloque de oposición e erguesen a

bandeira da autonomía e da dignidade".

Vía Campesina referíase así ao G 22 (ver páxina 8 deste Fouce), e ofreceuse a buscar con estes países "alternativas conxuntas en base a unha proposta de soberanía alimentaria dos pobos", pois "máis liberalización e acceso aos mercados nas actuais condicións non resolve o problema da pobreza e a exclusión social de millóns de persoas no mundo".

Por outra banda, a Unión

Europea (UE) invitou a Vía Campesina a un diálogo sobre o tema agrícola, diante do cal esta coordinadora de organizacións labregas dixo que "necesitamos recibir mensaxes da UE nos que exprese a vontade real de trocar a súa política agrícola común europea e de crear unha nova política agrícola internacional, pois o actual modelo productivista, industrializado e exportador é inaceptábel para os labregos e labregas do planeta".

Homes e mulleres da Vía Campesina foron protagonistas de multitudinarias manifestacións na cidade de Cancún

A presión internacional obriga ao goberno francés a liberar a Bové

O lider labrego só botou dúas semanas na cadea e terá que realizar traballos benéficos por orde do xuíz

Pouco máis de dúas semanas botou José Bové no cárcere. Detido o pasado 22 de xullo, o goberno francés decidía liberalo o 2 de agosto diante das masivas protestas internacionais que provocou a represión a este sindicalista

Sen dúbida, foron as masivas protestas internacionais as que lograron liberar a José Bové do cárcere. O xuíz aceptou a demanda do líder sindical de transformar a súa pena de dez meses de prisión nun traballo de media xornada a facer en beneficio da comunidade nunha organización da súa preferencia. Bové elixiu para isto unha asociación de promoción da agricultura labrega ligado á Confédération Paysanne.

Agora mesmo, Bové pode moverse libremente por Francia, pero debe pedir permiso ao xuíz para poder viaxar ao exterior. Para o Sindicato Labrego Galego, cómpre lembrar que o xuízo contra Bové foi inxusto, e que o voceiro da Conf debería ser liberado de calquera castigo e ser recoñecido como un traba-

A pesar de que tiña que cumprir case un ano de prisión, Bové foi liberado ás dúas semanas

llador a favor das demandas xustas e lexítimas dos labregos e labregas.

En opinión da Vía Campesina, esta liberación é un "paso positivo" e "unha grande victoria despois da ampla solidariedade interna-

por protestar contra a experimentación con organismos xeneticamente manipulados (OXMs) ao aire libre. Aínda que organizacións como Vía Campesina, a CPE, ou o propio SLG se congratularon polo feito, a loita continúa.

cional desenvolvida nos últimos meses". A Vía Campesina continúa nun comunicado afirmando que "a posta en liberdade de José Bové xusto antes de celebrarse a grande mobilización de apoio ao seu fa-

vor e en contra da Organización Mundial do Comercio (OMC) en Larzac (Francia) entreo 8 e o 10 de agosto, significa que a presión dos movementos sociais xogou un papel determinante no proceso".

Máis voces de alarma fronte á expansión incontrolada dos transxénicos

Cando a Comisión Europea está a piques de presentar unha proposta aos Quince para permitir a presenza accidental de OXMs en sementes convencionais, seguen xurdindo voces que alertan do perigo de introducir os transxénicos no agro.

Jeremy Sweet, do Instituto Británico de Botánica Agrícola admitiu que un dos perigos máis grandes dos OXMs na agricultura é a polinización cruzada. Sweet afirmou que os OXMs poden persistir nun campo máis dun ano, e que unha soa semente por metro cadrado pode chegar a provocar un índice de contaminación do 100%.

Fronte á postura irresponsábel do Estado Español, varios países europeos presentes nos Consellos Agrícolas amosaron os seus temores respecto deste tema e da falta de regulación existente, entre eles Italia, Francia, Austria, Alemaña, Luxemburgo, Dinamarca, Suecia, Grecia, Bélxica e Portugal.

Protestas simultáneas no Estado Español contra os transxénicos

No mes de setembro de 2003 organizáronse, por primeira vez, accións de protesta contra os organismos xeneticamente modificados (OXMs) simultáneas en varios puntos do Estado Español. Foi o 13 de setembro na Comunidade de Castela e León, Cataluña e Madrid, e tivo por protagonista á Plataforma Rural Estatal, na que se integran organizacións agrarias, ecoloxistas e de consumidores.

O obxectivo destas accións foron varias fincas experimentais de millo Bt, producido por Syngenta, de onde se levaron plantas para analizar en laboratorios.

A pesar de que aínda segue vixente unha moratoria na Unión Europea que prohibe o cultivo de millo Bt polos perigos para a saúde e

o medio ambiente que representa, o PP saltouse tódalas regras de precaución e propiciou que haxa, só na península, 25.000 hectáreas deste millo que segrega un insecticida que resulta letal para todo tipo de insectos.

Por se fose pouco, o Partido Popular nega todo acceso á información sobre estes cultivos que, ao estar ao aire libre, provocan a contaminación de leiras tradicionais e ecolóxicas debido aos cruzamentos de pole, o cal supón unha ameaza que podería levar, segundo a Plataforma Rural Estatal, "a unha devastación incalculábel".

Previamente, durante o mes de agosto, a Coordinadora de Organizacións Agrarias e Gandeiras (COAG), denunciaba que as no-

vas recomendacións da Unión Europea para a coexistencia entre cultivos transxénicos e outros convencionais e ecolóxicos prexudican a agricultura tradicional, familiar e non transxénica.

Para COAG, as novas normas establecen niveis de contaminación permitidos que obrigarán a cambiar a regulación en agricultura ecolóxica e que imposibilitarán que labregos e labregas, ou a propia cidadanía, podan ter dereito a elixir produtos sen OXMs.

COAG esixiu publicamente o mantemento da moratoria, a anulación de autorizacións de tódalas variedades transxénicas, a introducción de lexislación comunitaria de responsabilidade civil para calquera dano que podan

Durante este mes houbo numerosos actos contra os OXMs no Estado, coma este protagonizado por Ecoloxistas en Acción

producir os OXMs, medidas que garantan a non contaminación da agricultura convencional e orgánica polos cultivos transxénicos, a

introducción de límites cero de contaminación xenética, e o mantemento íntegro das regulacións de agricultura ecolóxica.

O PP, co apoio do PSOE, suprime a Seguridade Social Agraria

Dentro de tres meses, o 80% dos labregos e labregas do Estado sufrirán unha suba do 33'4% no seguro

De nada serviu que algunhas organizacións agrarias do Estado, como COAG ou o Sindicato Labrego Galego, puxesen o grito no ceo diante da intención do goberno de Aznar de suprimir o Réxime Especial da Seguridade

Social Agraria (REASS). Deste xeito, e a partir do 1 de xaneiro de 2004, comezarase a aplicar unha suba progresiva do seguro labrego ata que se equipare co Réxime Especial de Traballadores Autónomos (RETA) en 2018.

Con esta medida, o PP vén de dar un paso máis de cara a dismantelar o sector agrario para converter ao Estado nun mero provedor de servizos.

A eliminación do REASS produciuse o pasado 16 de setembro, na Comisión de Economía e Facenda do Congreso dos Deputados. As reaccións non se fixeron agardar. A medida contou co apoio do PSOE, e de sindicatos como UXT, organización á que pertence Unións Agrarias.

Para a Coordinadora de Organizacións Agrarias e Gandeiras (COAG), trátase dunha "imposición lamentábel e ilexítima do goberno, xa que non se contou coas organizacións profesionais agrarias".

Segundo estimacións da COAG, o 80% dos profesionais agrarios veranse obrigados a pagar un 33'4% máis de Seguridade Social no 2004 "sen que as súas precarias prestacións

Tanto COAG coma o SLG amosaron publicamente o seu rexeitamento á supresión do REASS

sociais se vexan proporcionalmente melloradas". O obxectivo deste troco é que os labregos e labregas acaben pagando unha cotización mínima de 230 euros mensuais (máis de 38.000

pesetas) no ano 2018, o dobre do que cotizan hoxe.

Para COAG trátase dun incremento abusivo que "xunto á subida dos custes de produción, a caída dos prezos en orixe, a nova Lei de

Arrendamentos, a Lei de Agricultura e Desenvolvemento Rural, e a reforma da PAC que avala o goberno, debuxa un panorama de futuro desolador para o tecido rural".

O SLG condena a desaparición do REASS por atentar contra os dereitos labregos

O SLG xa expresara en maio o seu máis absoluto rexeitamento á supresión do REASS acordada por PP, PSOE e UXT, entre outros, no Pacto de Toledo.

Na Galiza, o meirande das familias que traballan explotacións agrarias a penas teñen renda para que coticen os dous cónxuxes do matrimonio.

Isto fará que o incremento obrigará a moitos labregos e labregas a renunciar a dereitos laborais tan elementais como estar dado de alta na Seguridade Social para ter unha cobertura en caso de enfermidade ou accidente, ou para garantir unha renda digna trala xubilación; a medida afectará de xeito especial ás nulleres labregas.

Emporiso, o SLG condena enerxicamente a eliminación do Réxime Especial da Seguridade Social Agraria e avoga polo seu mantemento, establecendo diversas bases de cotización baseadas proporcionalmente na renda real de cada explotación para que a profesión labrega goce dos mesmos dereitos e prestacións laborais que calquera outra.

Colmeas transhumantes ameazan a produción apícola de Ourense

O Sindicato Labrego Galego organizou, o pasado 27 de setembro, unha xuntanza de apicultores do sueste ourensán para falar das medidas a tomar no que respecta á presenza desregulada e indiscriminada de colmeas transhumantes foráneas procedentes doutras zonas apícolas do Estado.

Os apicultores que realizan transhumancia moven un grande número de colmeas, que compiten coas galegas na época do ano máis importante -de xuño a outubro- e que, ademais, están subsidiados con subvencións doutras comunidades que en Galiza non existen.

Diante desta situación, e cunha inexistencia total de lexislación que regule o tema, os apicultores galegos

séntense desamparados, xa que temen que o fenómeno vaia en aumento e poña en perigo a existencia das colmeas autóctonas, que poderían sufrir contaxio de doenzas. Ademais, as abellas de fóra están ocupando un espazo ata o de agora reservado para as colmeas galegas, que practican unha relación co medio ben distinta da que manteñen estas industrias de mel itinerantes.

O SLG pide a Sanidade Animal que interveña

Por todo devandito, o Sindicato Labrego Galego solicitou unha entrevista na delegación provincial da Consellería de Política Agroalimentaria en Ourense para poñer en coñecemento da Administración esta

problemática.

Nese encontro, o Sindicato Labrego pedirá que se poñan en marcha medidas de urxencia como a localización e control das colmeas por parte dos servizos de Sanidade Animal; a verificación da lexislación de identificacións, transporte e programas sanitarios; a esixencia do cumprimento da lei en materia de distancias e situación das colmeas transhumantes; e a esixencia da documentación preceptiva e acreditativa do usufruto para uso apícola aos propietarios das fincas onde se aloxen estas colonias de abellas forasteiras.

O SLG tamén realizará un novo encontro cos apicultores o 11 de outubro en San Cristovo de Riós.

Estudios científicos en Francia proban que o Fipromil causa a morte das abellas

O Ministerio de Agricultura francés fixo públicos os resultados dunha investigación levada a cabo por Midi Pyrénées sobre a mortalidade das abellas en relación co uso do insecticida Fipronil en agricultura.

No estudo, atopáronse restos de Fipronil en abellas mortas. Segundo parece, unha das fontes das partícu-

las volátiles de Fipronil que pasou ás abellas podería estar nas sementes de xirasol dunha variedade de Syn-genta Seeds, que foron tratadas co insecticida mediante o procedemento do pildorado. Esta é a primeira vez que se puido establecer unha relación entre a mortalidade das abellas e o uso dun produto fitosanitario.

O SLG senta as bases para crear unha Dirección de Producción Ecolóxica

O novo órgano constituirase no transcurso dun congreso sectorial aberto a toda a afiliación implicada

Na súa última xuntanza, as produtoras e produtores do sector ecolóxico do Sindicato Labrego Galego iniciaron o proceso para crear unha dirección sectorial específica deste tipo de pro-

ducción. Coa creación deste novo órgano preténdese mellorar a comunicación entre o sector e a organización sindical, e constatar a aposta decidida que o SLG está a facer por

este tipo de agricultura. A Dirección de Producción Ecolóxica crearase nun congreso sectorial, e toda a afiliación do eido ecolóxico poderá participar no seu proceso de xestión.

Ata o de agora, as produtoras e produtores do sector xuntábanse para falar do estado e actualidade da produción ecolóxica, debater sobre os seus problemas, e falar das accións a emprender polo SLG.

Cómpre dicir que as decisións tomadas neste tipo de xuntanzas poucas veces saían cara ao exterior. Precisamente, coa creación dunha dirección sectorial preténdese rematar con eivas coma esta e fortalecer o máximo posíbel a este sector no seo do Sindicato Labrego.

É obvio que esta acción terá repercusións sobre o sector fóra da propia organización sindical. Para empezar, coa Dirección Sectorial de Producción Ecolóxica, os afiliados e afiliadas do SLG que traballan con métodos ecolóxicos dótanse dun órgano que xa ten unha representación

Os produtores e produtoras de ecolóxico do SLG apostan pola creación dunha dirección do sector

oficial de cara á organización. Ademais, o propio sector terá un representante dentro da Executiva Nacional, que é o máximo órgano de decisión do SLG

entre congresos. Deste xeito, a Comisión Executiva do SLG poderá coñecer mellor as actividades e propostas das labregas e labregos ecolóxicos e, ao mesmo tem-

po, os produtores e produtoras saberán de primeira man o que pensa e fai o Sindicato Labrego para o sector e as persoas que o integran.

Críticas ao Plano Estratéxico de Agricultura Ecolóxica do Estado Español

Noutra orde de cousas, na xuntanza falouse do plano estratéxico que está a preparar o Goberno de Aznar para a produción ecolóxica. Unha vez máis, o Sindicato Labrego ten que criticar que se trata dun documento totalmente alleo á realidade galega e que, ademais, pretende afondar na industrialización da produción ecolóxica para poñela en mans da industria e dos funcionarios. Neste senso, o SLG elaborou unha crítica ao documento que se remitirá ao Ministerio de Agricultura.

Outro dos temas que se abordaron no transcurso da reunión foi a situación no Consello Regulador de Agricultura Ecolóxica de Galiza (CRAEGA), onde existe un total impedimento para que a representante do SLG, Ágatha Bröskamp, faga unha mínima labor. De feito, é case un milagre que a deixin asistir aos plenos. Aínda que se puxeron sobre a mesa diversas accións posíbeis para tratar esta problemática, hanse concretar no futuro.

Bröskamp segue a padecer todo tipo de trabas por parte do CRAEGA

O proceso de constitución estará aberto á afiliación por distintas vías

No que atinxe á posta en marcha e funcionamento deste novo órgano, a Dirección de Producción Ecolóxica crearase no transcurso dun congreso sectorial.

Neste evento deberán aprobarse os documentos que guiarán a labor do Sindicato Labrego Galego durante os vindeiros anos no eido da agricultura e gandería ecolóxicas.

En palabras do responsábel do sector ecolóxico no SLG, Xan Pouliquen, estes documentos "fan falla para pornos de acordo e para dicir mellor de cara ao exterior o que queremos no eido ecolóxico. Para acadar isto, cómpre ter uns escritos que fixen as nosas posturas diante do todo aquilo que teña que ver con este tipo de produción, e que academos un consenso no contido".

E falar de consenso é falar tamén de levar os documentos que se aproben á práctica. Para iso, está previsto encargar a un grupo de cinco persoas a redacción dos textos e a elaboración de propostas para o correcto funcionamento do congreso.

Participación de afiliados e afiliadas

Dende logo, o devandito non impide que poida participar quen queira; participación que poderá realizarse en calquera das súas expresións: ben sexa pedindo información de como vai a evolución e desenvolvemento do proceso; participando no grupo inicial, que aínda non está pechado; ou estudando os propios documentos unha vez estean elaborados para poder debatelos. Neste senso cómpre

dicir que ditos documentos remiti-ráanse antes da realización do congreso sectorial.

Dende o Sindicato Labrego Galego insítese en que, aínda que non se poida participar na preparación do congreso, é importante que as persoas implicadas no sector ecolóxico aporten as súas ideas e críticas para un mellor desenvolvemento deste evento.

As persoas interesadas en participar neste congreso sectorial poden informarse en calquera oficina do SLG, ou chamando ao responsábel do sector, Xan Pouliquen, ao 982 231 154

Deste xeito, téntase afianzar, defendéndoa e promovéndoa, a produción ecolóxica dentro do modelo de produción labrega que está a defender o SLG.

O Igape establece unha liña de microcréditos para a pequena e a mediana empresa

O Instituto Galego de Promoción Económica (Igape) vén de crear unha liña de créditos para financiar proxectos de pequenas e medianas empresas.

Para poder acceder a este financiamento, as empresas terán que ter domicilio social en Galiza, ter menos de dez traballadores, e un volume de negocios anual inferior a sete millóns de euros.

Estas empresas terán que ser, ademais, independentes, é dicir, que o non poida pertencer máis do

25% do seu capital a outra empresa.

Os créditos deberán estar dirixidos a financiar a instalación, ampliación ou renovación de activos fixos, adquiridos a terceiros, e dirixidos á mellora da competitividade das empresas.

En concreto, serán financiábeis: reforma e axeitamento de locais; bens de equipo e unidades funcionais de explotación independente; elementos de transporte, exclusivamente vehículos industriais; hono-

rarios facultativos de proxecto e dirección de obra; outros investimentos en activos fixos materiais; e inmovilizados inmateriais cando se refiran a aplicacións informáticas, propiedade industrial, propiedade intelectual e canons de concesións administrativas ou franquías.

Os proxectos non poderán ser obxecto doutro financiamento alleo, e o importe do crédito será, como máximo de 25.000 euros, cun período de amortización de entre tres e sete anos.

Consiga un seguro máis barato para o seu coche no Sindicato Labrego Galego

Agora pode conseguir un seguro máis barato para o seu coche a través do Sindicato Labrego Galego. Se vostede é afiliado ou afiliada ao SLG, ten máis de 28 anos, e máis de dous anos de antigüidade no carné, non dubide en acudir á súa oficina do SLG coa poliza que teña en vixencia na actualidade; procuraremos facerlle un mellor prezo.

Ademais, o SLG segue ampliando a súa oferta á hora de tramitar seguros agrarios de xeito que, ademais de poder cubrir a retirada dos MER, se poida tamén dar cobertura á aparición de ca-

sos positivos de encefalopatía esponxiforme bovina (EEB), ademais de asegurar ás vacas reproductoras e de recría.

Deste xeito, o SLG esforzouse para acadar as mellores condicións e vantaxes posibles para poder mellorar na prestación dos servizos ofertados aos seus afiliados e afiliadas, en particular; e aos labregos e labregas da Galiza, en xeral.

Así, a partir de xaneiro, todos/as aqueles/as que se queiran beneficiar desta nova oferta, tanto se teñen un seguro subscrito con outras entidades como se é a

primeira vez que o van facer, poden pasar por calquera das oficinas que ten o SLG no país para consultar as condicións e vantaxes de tramitar o seu seguro a través da organización.

Estas vantaxes serán dobres, xa que se van beneficiar, por unha banda, as explotacións; e pola outra, o propio sindicato, xa que disporá de máis medios e coñecementos para facer as propostas pertinentes ante os organismos que controlan todos os asuntos relacionados cos seguros agrarios e coas subvencións que estes reciben.

¡PARTICIPA!

No presente trimestre, o SLG vai organizar diversos eventos do máximo interese para afiliados e afiliadas dos que se irán adiantando detalles nos vindeiros Fouce. Existen previsións para:

■ 8 de novembro de 2003: **Festa das Cortes Legais na Estrada**. É necesario inscribirse para asistir ao xantar.

■ 14 de decembro: **Congreso sectorial de Agricultura Ecolóxica**. É de grande importancia para o sector, pois nel crearase unha Dirección de Agricultura Ecolóxica no seo do SLG. Fanse necesarias as aportacións de afiliados e afiliadas para redactar uns textos congrasuais que respondan ás necesidades do sector.

Enquisas estatísticas nas explotacións agrarias e gandeiras

O Instituto Nacional de Estadística (INE) realizará, a partir de primeiros de outubro, unha Enquisa sobre a Estructura das Explotacións Agrícolas. Só na provincia da Coruña realizaranse 1.971 enquisas, polo que é probable que moitos afiliados e

afiliadas do SLG reciban na súa casa a algunha das persoas encargadas de facer este traballo de campo.

O INE está pedindo a colaboración das persoas afectadas, e recorda que os datos recollidos nos cuestionarios serán confidenciais.

Axudas á xente nova para a mellora de estruturas agrarias

No DOG do 27 de decembro anunciouse a modificación de bases da convocatoria de axudas para modernización das explotacións agrarias.

No caso das primeiras instalacións de mozos e mozas

motivadas por cese anticipado na actividade agraria, o prazo remata o 30 de novembro de 2003.

Para solicitar información sobre os requisitos para pedir estas axudas, consultar nas oficinas do SLG.

Indemnizacións por sacrificio obrigado de gando

No DOG do 20 de febreiro publicouse a orde pola que se establecen as contías das indemnizacións por sacrificio obrigado de gando nos programas de erradicación

de enfermidades animais para o ano 2003. O prazo para a solicitude remata o 20 de novembro. Máis información nos locais do Sindicato Labrego Galego.

¡Afílitate ao SLG!

Rúa de Touro nº 21º, 2º
Santiago de Compostela

Sector:

☐ Leite ☐ Carne ☐ Queixo ☐ Horta ☐ Flor ☐ Forestal ☐ Ovino ☐ Coellos ☐ Viño

Nome e apelidos:..... NIF:

Enderezo:.....

Tlf:..... Concello:..... C.P:.....

Domiciliación de pagos de cotas

Sr. Director do banco ou caixa: Prégolle que tome nota, ata novo aviso, de adeudar na miña conta con esa entidade os recibos que ao meu nome serán presentados para o cobro polo Sindicato Labrego Galego.

Banco / Caixa de Aforros:..... Conta / Libreta:.....

Titular da conta ou libreta:.....

Nº de sucursal:..... Poboación:..... Provincia:.....

Atentamente (sinatura)

Data

Programa de axudas á gandería para paliar os ataques do lobo

A Consellería de Medio Ambiente vén de establecer unha liña de axudas dirixidas aos gandeiros e gandeiras que sufrisen na súa facenda ataques do lobo. Estas axudas cobren ataques producidos despois do 1 de maio contra gando saneado vacún, ovino e caprino en explotacións semiextensivas de Galiza.

En caso de ser afectado ou afectada, cómpre saber que a consellería establece un prazo de 24 horas para dar aviso dende que se produce o ataque dos lobos. Se non se chama á Consellería de Medio Ambiente antes desas 24 horas, pérdese o dereito a

percibir a axuda.

O teléfono ao que se debe chamar é o 900 186 186; na chamada, pediranse datos sobre o ataque e darase un número clave que deberá utilizar a persoa afectada para reclamar a axuda. Despois da chamada, recibirase a visita dun garda forestal para recoller información; ademais, o gandeiro ou gandeira deberá presentar unha solicitude diante da delegación provincial de Medio Ambiente.

A consellería esixe que non se mova aos animais atacados do sitio e que non se permita a entrada doutros animais no lugar.

Axudas para a compra de gando bovino de reposición por sacrificio obrigatorio

Para poder ter dereito ás axudas establecidas nesta orde é imprescindible o cumprimento estrito da normativa en vigor sobre epizootias, programas de erradicación de enfermidades animais e a relativa á vixilancia epidemiolóxica das encefalopatías esponxiformes transmisíbeis.

En tódolos casos, será necesario ter sacrificado obrigatoriamente aqueles animais de especies susceptibles de padecer a enfermidade e que foron diagnosticados positivos.

Tamén se esixirá non ter incumplido con

anterioridade a normativa sanitaria vixente en materia de sanidade animal de xeito que exista resolución en expediente sancionador; e ter efectuado, previamente á reposición dos animais, a limpeza e desinfección da explotación de acordo coa lexislación vixente e as instrucións da autoridade competente.

O prazo para poder realizar a solicitude rematará o vindeiro día 20 de novembro de 2003.

Para máis información, pode acudir a calquera oficina do SLG.

Fomento do emprego en empresas de economía social e promoción e divulgación do cooperativismo

Estas axudas están destinadas a cooperativas e sociedades laborais que teñan o seu domicilio ou centros de traballo en Galiza. As subvencións están divididas en cinco apartados: axudas para a adquisición da condición de socio traballador, axuda pola incorporación de socios traballadores ou de traballo, axudas para a contratación de directores ou xerentes,

subvención financeira e axuda excepcional.

O prazo de presentación de solicitudes de axudas para a adquisición da condición de socio traballador será de dous meses contados dende a data de alta na Seguridade Social do beneficiario ou beneficiaria.

Para máis información, dirixase a calquera oficina do Sindicato Labrego Galego.

Siguen vixentes as primas de vacún e para o sacrificio do ano 2003

A prima especial de vacún poderá solicitarse dende o 1 de xaneiro ata o 31 de decembro. A prima por sacrificio de vacún debe solicitarse nos catro seguintes

meses ao sacrificio, e poderase solicitar en xuño e setembro, rematando o prazo do 1 de decembro de 2003 ao 15 de xaneiro de 2004.

Indemnizacións ao sacrificio obrigado de gando pola EEB

No DOG do 26 de febreiro publicouse a orde pola que se establecen indemnizacións por sacrificio obrigado a causa da encefalopatía

esponxiforme bovina. O prazo de solicitude remata o 20 de novembro de 2003. Pódense informar en calquera local do SLG.

Compra - Venda - Troco

VENTAS

Véndese

tractor SAMEN de dúas traccións e 85 CV. Preguntar por Ramón. Tífn. 981 605 714

Véndese

empacadora moderna con encarte. Preguntar por Manuel Ramos. Tífn. 988 465 564 (polas noites)

Véndese

autocargador marca EUROPA de 22 metros cúbicos. Cisterna ANVASO de 2.500 litros. Tífn. 646 336 125.

Véndese

tanque de frío marca ALFA LAVAL de 450 litros. Muxidora de dúas caldeiras marca GOFRA. Tífn. 986 572 219

Véndese

programa informático para xestión de explotacións leiteiras "A leda vaquiña"; xusto á súa medida. Contactar no Tífn. 626 779 707 ou en alki@nodo50.org

Véndese

carro mesturador con fresa. 8 metros cúbicos. Marca LUCRAR. Preguntar por Xesús nos teléfonos 981 684 985 e 699 458 019

Véndese

xuvenzas próximas ao parto. Raza frisona; boa xenética. Tífn. 981 788 210.

Véndese

rotoempacadora DEUTZ FHAR GP 2.30. Preguntar por Antonio. Tífnos. 982 528 123 / 676 128 939

Véndese

viño tinto Mencía do Val de Monterrei (Verín) e uvas para viño. Preguntar por Máximo os tífnos. 651 488 915 ou 988 426 217.

Véndese

cisterna de 1.800 litros, sen documentación. Tífn. 981 445 956

Véndese

pacas e rolos de herba seca en Vilalba. Preguntar por Aurora no teléfono 982 158 074.

Véndese

un boi de 24 meses, ou trócase por un becerro de cinco ou seis meses. Teléfonos 981 277 121 ou 655 679 152; preguntar por María.

Véndese

circuíto de muxido de tres puntos, marca ALFA LAVAL. Cinco anos e bo precio. Tanque de frío de 450 litros, marca FRIGO LAIT. Tífn. 981 714 410. Preguntar por Francisco.

Véndese

comedeiro exterior para xatos. Preguntar por Olga no teléfono 982 179 685
Véndense vacas xovencas. Teléfono 981 195121

Véndese

tractor LANDER 838 DT de 33 CV con remolque, fresa e arado. Motosegadora BERTOLLINI 124 / BI de 13 CV Preguntar por Francisco ou Felipe nos Tífnos. 981 432 034 e 699 953 635.

Véndese

millo para ensilar, 4'5 hectáreas nunha soa finca situada en Guntín, a 15 Km. de Lugo. Teléfono 636 512 463; preguntar por Marcos.

Véndese

cuba de poliester de 28.000 litros. Preguntar por Xesús no teléfono 981 787 551.

Véndese

desensiladora marca KUHUN. Preguntar por Delfina no teléfono 981 459 198.

Véndese

vacas de leite e xuvenzas. Codesido (Vilalba). Chamar ao 982 158 907

Véndese

autocargador rotativo marca BONINO. Preguntar por David no 669 219 980

Véndese

o millo dunha parcela de 2'5 hectáreas para ensilar. Preguntar por Loureiro no teléfono 986 586 621

Véndese

viño e uvas da zona de Verín e Monterrei. Preguntar por Máximo no teléfono 651 488 915

Véndese

casa antiga, apta para turismo rural, ao carón dun castro e próxima a un pantano. Tífn. 699 791 435.

OUTROS

Precísase

inversor ou inversora que queira explotar unha finca de 20 hectáreas con árbores, pastos e auga. Tífn. 988 491 531; preguntar por Bieito.

Alúgase

finca de tres hectáreas na parroquia de Vilarente (Abadín). O ano pasado estivo a millo; na actualidade non hai nada plantado. O balado da finca está na división de Abadín e A Pastoriza. Chamar ao mediodía ou pola noite ao 982 170 854. Preguntar por Domingo.

Ebro Puleva quiere venderlle Leyma á multinacional norteamericana Dean Foods

A finais de agosto, a prensa galega revelaba a nova de que a multinacional norteamericana Dean Foods -que xa é propietaria de leite Celta- estaba a negociar con Ebro Puleva a compra de Leyma. Aínda que o tema semella estar en punto morto, a Xunta volveu facer gala dunha irresponsabilidade suicida ao non intervir no tema, unha pasividade que levou a deixar o 80% do leite da Galiza en mans de capital foráneo, e á hipotecar a posibilidade de crear un Grupo Lácteo Galego, que xa semella unha remota ilusión que o goberno Fraga se afanou en coutar nos últimos dez anos.

A pasividade da Xunta pon o leite galego en bandexa para os americanos

Diante destes feitos, o Sindicato Labrego Galego manifestou publicamente a súa fonda preocupación, sobre todo se temos en conta que se descoñecían por completo as intencións da multinacional norteamericana con respecto ao futuro das factorías de Leyma.

Despois de todo o apoio económico que a Xunta de Galiza deu, no seu día, ao Grupo Lácteo Galego, dende o Sindicato Labrego Galego pensamos que agora debería tomar medidas, a través da Consellería de Política Agroalimentaria, para garantir que a empresa Leyma siga recollendo e comercializando o noso leite, e para garantir a seguridade alimentaria.

Respecto disto último, cómpre ter en conta que en Estados Unidos está permitido o emprego da hormona rBST -obtida por manipulación xenética e prohibida na Unión Europea- para producir o leite; ademais, o

O Sindicato Labrego leva case quince anos reivindicando a constitución dun Grupo Lácteo Galego

leite ianqui está fortemente subvencionado para poder ser exportado a outros países, polo que existen serias posibilidades de que introducisen leite hormonado a través das marcas galegas

que merque Dean Foods.

Diante desta situación, o SLG alertou á cidadanía galega sobre a fragilidade que padece o sector lácteo do noso país, e sobre a súa importancia no tecido

económico, xa que é unha das poucas fontes de ingresos que quedan no medio rural e segue xerando unha importante cantidade de postos de traballo directos e indirectos.

As reivindicacións pioneiras do Sindicato Labrego para facer un Grupo Lácteo Galego

Para o SLG, o único responsable desta situación é o goberno de Fraga Iribarne pola súa negativa durante a última década a constituír un Grupo Lácteo Galego, unha iniciativa que comezou a reivindicar o SLG en 1989 diante da crise de Larsa.

En 1991, a daquela Consellería de Agricultura, con Romay Beccaria á cabeza, elaborou un Plan do Leite que contemplaba a creación do Grupo Lácteo. Xa con Tomas Pérez Vidal á fronte, a consellería encargou un estudo de viabilidade dun Grupo Lácteo Galego no que estivesen integradas Feiraco, Leyma e Quegalsa, Larsa, Colaga, Irmandiños, Mondigoleite e Xalco Xallas. O estudo constataba que era "un proxecto viábel e rendíbel, de

grande interese estratéxico para Galiza e de máxima aceptación social no entorno gandeiro galego".

Tamén recoñecía o estudo que "as esixencias de financiamento non serían esaxeradamente elevadas nin, en todo caso, superiores a outros investimentos xa realizados no sector e que teñen contado con importantes axudas públicas. Por conseguinte, non serían razóns económicas ou financeiras as que puideran argumentarse como causas evidentes da imposibilidade de apoio ao proxecto".

A pesar de todo o devandito, o goberno de Fraga abandonaría o proxecto, propondo crear un mini grupo con Leyma e Xallas, decisión que máis ca unha iniciativa con futuro semellaba un lavado de cara

A pesar das protestas e manifestacións, a Xunta segue mantendo unha pasividade interesada de cara a constituír o Grupo Lácteo

diantes das eleccións que se avexiaban.

Posteriormente, dende o propio sector e a cidadanía, reclamouse a creación dun Grupo Lácteo Galego a través dunha iniciativa lexislativa popular. Esta iniciativa foi debatida no Parlamento Galego, en 1995, tras acadar o Sindicato Labrego Galego as máis de 15.000 sinaturas necesarias para levala adiante, ademais

doutros centos de firmas aportadas por outras organizacións que colaboraron na campaña.

Daquela, foi o Partido Popular, de novo, quen se encargou de botar por terra a vontade de labregos e labregas, e do pobo galego, de crear un Grupo Lácteo estábel que tivese capacidade para recoller, transformar e comercializar máis do 50% do leite producido en Galiza.

Traballar para conseguir unha política leiteira que responda aos intereses labregos

O que acontecería na última década evidencia que a política de pasividade da Xunta conseguiu sumir ao sector lácteo nun proceso de regresión e desmantelamento imparábel. Basta darlle un repaso ás cifras estatísticas oficiais para constatar o rotundo fracaso da política da Xunta neste eido.

Se en 1995 aínda se podía loitar pola constitución dun Grupo Lácteo Galego, hoxe semella máis ben un soño irrealizábel: o 80% do leite galego está sendo comercializado por empresas foráneas. Tan só a Cooperativa Feiraco e Lácteos Lence son as únicas empresas propiamente galegas, é dicir, dúas das doce factorías leiteiras que operan na Galiza.

Se a isto unimos feitos coma o peche de 40.000 explotacións lácteas galegas nos últimos dez anos, o poder que exercen as grandes empresas para baixar os prezos ao seu antollo, ou a discriminación que sufrimos nas cotas con respecto ao resto do Estado -Galiza ten o 54% das explotacións e o 53'3% dos gandeiros e gandeiras produtores de leite, pero só un 30% da cota-, comprobamos que as políticas da Xunta están orientadas a favorecer só ás grandes empresas multinacionais e a abandonar toda medida de apoio ás explotacións, o que está a provocar que a crise que sofre o medio rural sexa cada vez máis fonda.

Para Lidia Senra, Secretaria Xeral do SLG, "ante este panorama só nos queda seguir organizándonos e mobilizándonos para conseguir unha política leiteira que responda aos intereses dos labregos e labregas e da cidadanía galega".